

Els Presupostos de la discòrdia

written by Fredi Bentanachs | 6 de juny de 2016

El desembre l'estira i arronsa entre CUP i JxSí va acabar amb un acord de legislatura i el famós pas al costat d'Artur Mas. No analitzarem ara si va estar bé o no. Ara la cosa ha canviat i resulta que ara tenim un govern transversal amb un pes molt important de consellers vinguts de l'esquerra social, i el que és més important, un govern independentista que camina decididament cap a l'estat català.

L'esquerra independentista és un pilar fonamental pel procés, sempre ho ha estat. I cal negociar els pressupostos per millorar-los en algunes partides, sense perdre de vista mai, que de moment qui te la clau de la caixa es diu Montoro (ni CDC ni Puigdemot). Per tant, un revolucionari també ha de ser pragmàtic. El conseller Oriol Junqueras i el mateix President Puigdemont s'han obert a millorar als pressupostos incloent-hi esmenes properes a les posicions de la CUP. La CUP hauria de valorar si són prou importants per la mateixa esquerra independentista o si ens són perjudicials. Els postulats de l'anticapitalisme quan esdevenen obsessió solen acabar en paranoia.

Crec que tan l'amiga Anna Gabriel, com l'Eulàlia Reguant, per no parlar del veterà militant de l'MDT, l'històric Joan Garriga "Nana", saben de sobres fins on poden arribar amb la negociació. I aprovaran uns pressupostos justos i equitatius per totes les parts. Cal però aturar com sigui la campanya d'insults i odis que es comencen a flairejar per la xarxa d'un i altre bàndol. Seguir tancats en el purisme revolucionari ens porta a l'autodestrucció, no del procés, que aquest més tard o més d'hora culminarà amb la independència. Aquest fet és així perquè Espanya ja és un cadàver que put i quan abans s'enterri millor. No, el mal ens el farem a l'esquerra independentista.

I això pot comportar fer esclatar pels aires l'esforç d'anys de lluita, cosa que no ens ho podem permetre.

Hi ha una faula que ens la podem aplicar. Diu que hi havia un revolucionari noble lluitador que donava suport i vencia les lluites socials. A poc a poc, l'home va adonar-se que el capitalisme feia *mella* i estralls entre els seus. En la seva paranoia va anar perdent suports i gent fins arribar el moment en què va creure que la meitat del seu cos era, segons ell, capitalista. En no poder superar l'obsessió es va suïcidar. Doncs bé, és una faula, però podria esdevenir una trista realitat. Que l'esquerra no és converteixi en esquerranisme absurd i obsolet; això no pot pas passar!

Pel bé de la nació catalana, crec que ens hem de donar una oportunitat, abaixar tensions inútils i aprovar uns pressupostos que ens serveixin per avançar dotze mesos i deixar el país a tocar de la DUI. És al camí marcat pel full de ruta, i la independència de la terra catalana, el somni de tres cents anys de repressió està per damunt de tot.

Donec perficiam.